

Arrest

nr. 105 230 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Osaro UGBO, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. ROBERT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Edo state en behorende tot de Edo etnie. U werd op 15 juni 1979 geboren in Edo state en woonde steeds in Urganigbe, Orhinwon Local Government Area (LGA). In januari 2003 ging u op bezoek bij uw vriend in Benin city, waar u Osis ontmoette, een smokkelaar. Hij zei dat hij mensen naar Europa smokkelde, maar u zei niet geïnteresseerd te zijn, omdat u wist wat voor werk mensen daar doen (prostitutie). Hij verzekerde u dat er ook andere soorten werk waren in Europa en dat u ook naar school zou kunnen gaan. Een vriendin van u ging ook mee, ze overtuigde u om op het aanbod in te gaan, omdat ze zei dat ze zelf ook

niet in de prostitutie zou werken. U sprak met hem af dat u hem 35000 dollar zou betalen om u naar Europa te brengen. In Nigeria had u het niet breed en de smokkelaar zei dat u het geld in Europa makkelijk zou kunnen terugverdienen. Hij bracht u echter niet naar Spanje, zoals afgesproken, maar slechts tot Marokko. Daar verbleef u in Tanger, in het bos (Sonia Bush, fonetisch). Toen u in Marokko aankwam zei de smokkelaar dat u zich toch moest prostitueren, wat u weigerde. Hij sloeg u en stak u met een mes, u raakte zwaar toegetakeld. Een vriendin verzorgde u. Na dit incident leerde u Osaro Ugbo kennen, in 2005. U raakte zwanger van hem en beviel op 5 april 2006 van een dochter. Eind 2005, in december, had u opnieuw problemen met de smokkelaar, hij kwam u thuis ophalen en bracht u voor een soort rechtbank, van de sekte Eiye, waar hij lid van was. Hij bedreigde u met de dood indien u hem het geld dat u hem schuldig was niet zou betalen. Daarna vertrok hij naar Nigeria en eens hij daar aangekomen was belde hij u op en zei dat u het geld moest betalen. Sindsdien kreeg u verschillende telefoons zonder nummer en zonder dat iemand iets zei. Uw familie zei dat u niet zomaar mocht antwoorden op telefoons zonder nummer, volgens hen was het handelsmerk van de sekte dat ze mensen opbellen en indien die mensen de telefoons beantwoorden gaan ze dood. Op 30 april 2009 vertrok u naar Spanje. In juni 2009 kreeg u opnieuw telefoon van de smokkelaar, ook al had u nu een nieuw nummer. Hij bedreigde u opnieuw omwille van het geld. U veranderde van nummer, maar was nog steeds bang, ook al had u de Spaanse overheid ingelicht over uw situatie. Ook uw ex in Nigeria en de vader van uw dochter, die nog in Marokko verbleef, werden lastiggevallen door de smokkelaar. Op 14 oktober 2012 vertrok u vanuit Spanje naar België, u vroeg de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient opgemerkt dat u uw land hebt verlaten omwille van economische motieven, namelijk om geld te verdienen in Europa en uw familie te helpen (zie gehoorverslag CGVS p. 12), en dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". **Hoewel u reeds in 2003 uit Nigeria bent vertrokken, vroeg u nooit eerder asiel aan** (zie CGVS p. 3, 4).

U stelt niet naar Nigeria terug te kunnen omdat u de smokkelaar vreest die u naar Marokko bracht (CGVS p. 16). Verschillende van uw verklaringen zijn echter strijdig met elkaar, of met informatie waarover het CGVS beschikt.

Bij de problemen die u in Marokko met de smokkelaar stelt gehad te hebben, kunnen de volgende bedenkingen gemaakt worden. Tijdens uw verblijf in Marokko vernoemt u twee incidenten, een eerste incident waarbij de smokkelaar u ernstig toetakelde (CGVS p. 13) en een tweede incident waarbij hij u voor een soort rechtbank van zijn sekte bracht en stelde dat hij u zou doden indien u hem het geld niet zou brengen dat u hem verschuldigd was (CGVS p. 13). Uw verschillende verklaringen wat betreft het eerste incident zijn echter strijdig met elkaar. Bij het begin van het gehoor verklaart u in 2004 een incident te hebben doorgemaakt waarbij u problemen kreeg met uw hand (CGVS p. 6). Later stelt u dat de smokkelaar u onderweg geslagen heeft, waaraan u de letsels aan uw hand opliep. Gevraagd te vertellen over het moment waarop dit gebeurde, stelt u nu dat het in april 2003 was, in het bos waar u in Marokko verbleef en dat hij u ook messteken in uw been gaf. (CGVS p. 10) Eens u in Marokko aankwam (dit was in 2003, zie CGVS p. 4) zei hij u dat u zich moest prostitueren, wat u weigerde, waarop u door de smokkelaar werd toegetakeld met een mes (CGVS p. 12). Nog later in het gehoor stelt u echter opnieuw dat het incident in 2004 was (CGVS p. 13). Uw verklaringen over dit eerste incident zijn dus weinig coherent. Bovendien is het eigenaardig dat u, indien u werkelijk zo zwaar toegetakeld was als u beweert (CGVS p. 13), gewoon in de buurt van de smokkelaar bleef wonen met de vader van uw dochter. U stelt immers dat u ergens anders in het bos verbleef, op tien minuten stappen van bij de smokkelaar (CGVS p. 13). In december 2005, toen u zwanger was van uw dochter, zou er opnieuw een incident geweest zijn met de smokkelaar (CGVS p. 13). Hij kwam u thuis halen op een moment dat uw man er niet was en bracht u voor een soort rechtbank van zijn sekte. Hij zei dat hij u kon doden, samen met uw ongeborn kind en dat hij dat ook zou doen als u hem zijn geld niet zou bezorgen (CGVS p. 13). Dezelfde maand nog vertrok de smokkelaar naar Nigeria en eens hij daar aankwam belde hij u onmiddellijk op (CGVS p. 13). Hij zei u nogmaals dat u het geld moest bijeen zoeken. De smokkelaar was iemand die regelmatig naar Nigeria afreisde om meisjes op te halen (CGVS p. 12). Vanaf januari 2006 (CGVS p. 13) werd u regelmatig opgebeld zonder nummer en zonder dat iemand iets zei wanneer u antwoordde (CGVS p. 14). U gaat er vanuit dat deze telefoons van hem

afkomstig zijn, maar dit weet u eigenlijk niet. In elk geval **bleef u al die tijd op dezelfde plaats in Marokko wonen (CGVS p. 8), hoewel u wist dat hij elk moment kon terugkomen (aangezien hij iemand is die regelmatig naar Nigeria afreist om meisjes op te halen), wat uw werkelijke vrees voor hem danig relativeert.** Pas op 30 april 2009 vertrok u naar Spanje (CGVS p. 8), op dat moment had u de smokkelaar niet meer gesproken sinds december 2005 (CGVS p. 13, 14).

Wat betreft uw redenen om uit Marokko en vervolgens uit Spanje te vertrekken, kan het volgende opgemerkt worden. Als reden om in 2009 (CGVS p. 8) uit Marokko te vertrekken haalt u aan dat de smokkelaar aanvankelijk beloofd had u naar Spanje te brengen en dat dit de plaats was waar u naartoe wou (CGVS p. 14). Aangezien u de smokkelaar bovendien op het moment van uw vertrek uit Marokko al meer dan drie jaar niet meer gehoord had, **kan worden aangenomen dat u naar Spanje vertrok om dezelfde (economische) redenen als toen u in 2003 uit Nigeria vertrok en niet omwille van een vrees voor de smokkelaar.** In juni 2009 zou de smokkelaar u opnieuw gecontacteerd hebben, op dat moment was u al in Spanje en hijzelf was opnieuw in Marokko (CGVS p. 14). Hij zei ook dit keer dat hij u zou doden als u hem het geld niet zou bezorgen (CGVS p. 14). Na dit telefoontje veranderde u van nummer (CGVS p. 15). De smokkelaar zou zich dan tot de vader van uw dochter gericht hebben en tot uw ex in Nigeria (CGVS p. 16). U stelt dat de vader van uw dochter in 2009 niet met u meeging van Marokko naar Spanje, maar dat hij pas in 2010 naar Spanje kwam, nadat hij ook problemen kreeg met de smokkelaar. Vanuit Spanje werd de vader van uw dochter weer naar Nigeria gestuurd, en uit angst voor de sekte waar de smokkelaar bij hoorde, vertrok hij opnieuw naar Marokko (CGVS p. 15). Dit komt weinig overtuigend over, aangezien de sekte volgens uw verklaringen zowel in Marokko als in Nigeria actief is (CGVS p. 16, 17). Ook uw ex in Nigeria zou last gekregen hebben met de smokkelaar, en hij zou naar Ghana gevlucht zijn (CGVS p. 15). Gevraagd of uw ex of de vader van uw dochter in Nigeria ooit klacht indienden tegen de smokkelaar zegt u van niet, aangezien sektes in Nigeria gesteund worden en de politie hun kant kiest (CGVS p. 15). Dit is echter manifest in tegenspraak met informatie waarover het CGVS beschikt en die stelt dat lid zijn van een sekte (of 'cult') weliswaar niet per definitie illegaal is in Nigeria, maar dat veel staten wetten hebben goedgekeurd die bepaalde sektes expliciet verbieden, waaronder ook de 'Eiye' sekte die u vernoemt. (zie informatie administratief dossier) Het is dus weinig geloofwaardig dat de twee mensen die u noemt, indien ze werkelijk problemen hadden met deze sekte en Nigeria om die reden verlieten, nooit de hulp inriepen van de Nigeriaanse overheid, vooraleer het land uit te vluchten. Bovendien stelt deze informatie dat het zelfs mogelijk is zich elders in Nigeria te vestigen indien men werkelijk problemen zou vrezen met dergelijke sektes (zie informatie administratief dossier). U stelt tenslotte nog dat u in Spanje voor uw leven vreesde en bescherming vroeg bij de Spaanse overheid, maar deze niet kreeg (CGVS p. 15). U legde uw situatie uit bij het Rode Kruis Centrum waar u verbleef. Ze zeiden dat u hen onmiddellijk moest inlichten als u de smokkelaar tegenkwam (CGVS p. 16). Aangezien de smokkelaar voor zover u wist in Marokko verbleef (CGVS p. 14) en u volgens uw verklaringen in Spanje slechts één telefoontje van hem kreeg, kan moeilijk verwacht worden dat de Spaanse overheid verdere stappen zou ondernemen, tenzij u inderdaad concrete problemen met de smokkelaar zou krijgen op hun grondgebied. Op 16 juni 2010 vertrok u uit het Rode Kruis Centrum en ging u bij iemand inwonen, waar u bleef wonen tot u uit Spanje vertrok (CGVS p. 5) op 14 oktober 2012 (zie administratief dossier, verklaring ingevuld door Dienst Vreemdelingenzaken). **U kan dus bezwaarlijk stellen dat u Spanje verlaten hebt omwille van een vrees voor de smokkelaar, u had hem immers niet meer gehoord sinds juni 2009 en het Rode Kruis Centrum waar u uw probleem met hem uiteenzette, had u al meer dan twee jaar verlaten.** Bovendien, zoals reeds werd uiteengezet, komen uw verklaringen over de problemen die de vader van uw dochter (die u overigens nooit hebt ontmoet in Spanje (CGVS p. 15)) en uw ex in Nigeria met de smokkelaar gehad zouden hebben weinig geloofwaardig over.

Omwille van het geheel van bovenstaande opmerkingen, **overtuigt u niet dat u werkelijk nog iets te vrezen zou hebben van de smokkelaar** die u in 2003 vanuit Nigeria naar Marokko bracht.

Los van het feit dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de bedreigingen van uw smokkelaar, kan het volgende in algemene zin worden opgemerkt met betrekking tot slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand aan slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is ook een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). Dit orgaan is ook actief in Edo state, van waar u afkomstig bent. Hieruit blijkt dat u bij terugkeer naar Nigeria beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de smokkelaar en zijn connecties betreft. Er zijn geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel

die, nadat zij door tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, vervolgens te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaars.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit en die van uw dochter legt u een geboortecertificaat, een leeftijdsverklaring en een geboortecertificaat van uw dochter voor. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw dochter voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw dochter) wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw dochter. Bij het geboortecertificaat dat u voorlegt van uw dochter kan opgemerkt worden dat het werd uitgegeven door de Nigeriaanse overheid en dat er vermeld staat dat uw dochter op 5 april 2006 in Benin City in Nigeria geboren werd, hoewel u verklaarde dat zij in het bos in Marokko geboren werd (CGVS p. 6) en u bovendien volgens uw verklaringen van 2003 tot 2009 in Marokko verbleef (CGVS p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw dochter niet de Marokkaanse nationaliteit kon krijgen, maar dat ze wel in Marokko op de wereld werd gezet. Dit verklaart echter niet waarom u een Nigeriaans geboortecertificaat voorlegt waarop staat dat ze in Nigeria geboren werd. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat ofwel uw verklaringen over uw verblijf in Marokko niet kloppen, ofwel de informatie in het geboortecertificaat incorrect is. De vaststelling dat uw verklaringen over de geboorteplaats van uw dochter niet overeenkomen met de informatie in het geboortecertificaat dat u voorlegt, doet uw algemene geloofwaardigheid in elk geval geen goed.

Daarnaast legt u medische attesten uit Spanje voor en foto's van uzelf en uw dochter en van uzelf in het ziekenhuis. Deze wijzigen bovenstaande argumentering echter niet.

U geeft geen documenten af ter ondersteuning van uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/5, §3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat de feiten van mensensmokkel aanleiding kunnen geven tot de erkenning van het vluchtelingenstatuut en verwijst hiervoor naar de *"Principes directeurs sur la protection internationale : applications de l' article 1A(2) de la convention de 1951 et/ou du protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés aux victimes de la traite et aux personnes risquant d' être victimes de la traite."* De vraag die zich stelt is of er in hoofde van verzoekster een risico op vervolging bestaat en niet of haar gedrag in het verleden coherent is geweest. Verzoekster verwijst verder naar richtlijnen aangaande interviewtechnieken voor slachtoffers van mensenhandel.

Verzoekster stelt dat zij amper kan lezen en schrijven. Verzoekster was bijgevolg niet in staat een duidelijk relaas te geven dat coherent en vrij van tegenstrijdigheden is. De gebeurtenissen die ze beschrijft en die ze stelt te vrezen in geval van terugkeer naar Nigeria, vormen overduidelijke handelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het Rode Kruis centrum in Spanje waar ze verbleven heeft zou meer informatie kunnen verstrekken. Verzoekster verwijst naar het Singh-arrest tegen België en is van oordeel dat de nodige informatie uit Spanje moet verkregen worden.

Verzoekster stelt inzake de opgeworpen mogelijkheid tot bescherming door de Nigeriaanse autoriteiten dat het onduidelijk is naar dewelke verweerder verwijst. Het feit dat een Staat een sekte verbiedt vormt geen bewijs dat de Staat in de mogelijkheid is om de slachtoffers te beschermen.

Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing niet aanduidde welk binnenlands hervestigingsalternatief hij overwoog; de verwijzing naar de "operational guidance note Nigeria" van het Britse Home Office is niet dienstig. Verzoekster verwijst naar het standpunt van het UNHCR met betrekking tot het begrip "binnenlands hervestiging alternatief" waaruit blijkt dat de bewijslast dienaangaande bij de Staat gelegen is.

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde haar het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

2.1.2. Verzoekster legt terechtzitting twee documenten, respectievelijk gedateerd op 11 juni 2013 en 5 juni 2013, omtrent psychologische moeilijkheden en in haren hoofd en in de relatie met haar kind.

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Verweerder repliceert terecht dat de door verzoekster aangehaalde nota van de UNHCR geen juridische bindend karakter heeft. Zoals de titel van het document aangeeft betreft het "*principes directeurs*", en dus richtlijnen of aanbevelingen. Het document bevat derhalve geen afdwingbare rechtsregels waarop verzoekster zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

Verzoekster gaat er aan voorbij dat om als vluchteling te worden erkend, zij dient aan te tonen - overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 - dat zij uit gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan zij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Verzoekster toont niet aan om welke van één van de vluchtelingenrechtelijke criteria zij zich buiten Nigeria bevindt dan wel om welke reden zij de bescherming niet kan inroepen. De commissaris-generaal merkte terecht op dat verzoekster haar land heeft verlaten omwille van economische motieven, namelijk om geld te verdienen in Europa om haar familie te helpen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve

vaststellingen. Een verwijzing naar verzoeksters verklaringen dat zij het slachtoffer zou zijn van een mensensmokkelaar volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk zou worden bedreigd en vervolgd of de bescherming niet zou kunnen inroepen.

Tevens verwijst verweerder terecht naar hoofdstuk IV van de vreemdelingenwet, door de wetgever ingevoegd om slachtoffers van mensenhandel te beschermen. Verzoekster dient zich aldus te wenden tot de hierin beschreven geëigende procedure om het statuut 'slachtoffer van mensenhandel' (en de daarbij komende verblijfsrechtelijke voordelen), te genieten. Het document "ethica and safety recommendations for interviewing trafficked women" waarnaar verzoekster verwijst is in zake niet relevant.

De commissaris-generaal heeft op basis van een aantal flagrante tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden terecht vastgesteld dat verzoekster niet plausibel heeft kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van haar smokkelaar. Verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij amper kan lezen en schrijven kan niet aanvaard worden als vergoelijking voor de vaststellingen dat (i) verzoekster haar land heeft verlaten omwille van economische motieven en niet omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie (ii) verzoekster Nigeria heeft verlaten in 2003, richting Marokko en zij nooit eerder asiel heeft gevraagd, hetgeen des te meer klemmt omwille van haar vierjarig verblijf in Spanje (iii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot incidenten met de smokkelaar en dat haar verklaringen met betrekking tot sektes in strijd zijn met de informatie in het administratief dossier (iv) verzoekster Marokko en vervolgens Spanje, richting België, heeft verlaten omwille van dezelfde economische redenen en niet omwille van haar vrees voor de smokkelaar (v) de verklaringen inzake de geboorteplaats van haar dochter niet overeenstemt met de gegevens in het geboortecertificaat van haar dochter.

Inzake de argumentatie van verzoekster dat haar profiel haar niet toelaat om een coherent relaas vrij van tegenstrijdigheden weer te geven, blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met haar verstandelijk profiel. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, vragen werden herhaald en er werden, indien nodig, pauzes ingelast. Verzoekster kon kennelijk volgen en begreep de logica en de inhoud van de vragen. Bovendien betreffen de opgeworpen tegenstrijdigheden elementen uit haar persoonlijke leefwereld en zijn deze dermate significant dat het verstandelijk profiel hiervoor geen afdoende verschooning vormt. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verweerder wijst er terecht op dat verzoekster niet de minste moeite doet om de tegenstrijdigheden te weerleggen waardoor deze onverminderd gehandhaafd blijven.

Uit de lezing van de geciteerde rechtsoverweging 100 uit het arrest *Singh et autres c. la Belgique* kan enkel kan afgeleid worden dat het Commissariaat-generaal verweten werd in dat specifiek dossier geen rigoureuze en nauwkeurig onderzoek te hebben gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, dit omdat het Commissariaat-generaal de door de asielzoeker neergelegde documenten, *in casu* de identiteitsdocumenten, niet onderzocht had (of aanbood te onderzoeken) terwijl hierdoor nochtans meer zekerheid kon verschaft worden over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling. Verzoekster toont niet aan waarom zij in het kader van de op haar rustende medewerkingsplicht zelf niet de nodige stappen kan ondernemen om de haar aanbelangende documenten van het Rode Kruis in Spanje op te vragen; te dezen kan worden opgemerkt dat het niet aan de asielinstellingen toekomt om de lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Verweerder wijst er tevens terecht op dat blijkens motivering in de bestreden beslissing de door verzoekster neergelegde documenten wel degelijk onderzocht werden.

Waar verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing niet aanduidde welk binnenlands hervestigingsalternatief hij overwoog en zij verwijst naar de "operational guidance note Nigeria" en naar het standpunt van het UNHCR met betrekking tot het begrip "binnenlands hervestiging alternatief", dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot een selectieve lezing van bepaalde passages van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal sprak zich in de bestreden beslissing immers niet uit over een intern vluchterternatief voor verzoekster maar merkte op dat uit de informatie bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het mogelijk is zich elders in Nigeria te vestigen indien men werkelijk problemen zou vrezen met dergelijke sektes. Kritiek op dit in wezen overtollig motief kan niet leiden tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeksters verwijzing naar een krantenartikel over prostitutie in Nigeria toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft gelet op voorgaande vaststellingen hier in gebreke

De bestreden beslissing vindt inzake de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert geen specifieke elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De door verzoekster neergelegde attesten inzake haar psychologische moeilijkheden in haren hoofd en in de relatie met haar kind kunnen de hogere vaststellingen niet wijzigen aangezien deze niet duiden op een vluchtelingenrechtelijke vrees noch op een reëel risico op ernstige schade ingevolge dewelke zij in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS